ĢENERĀLADVOKĀTA NĪLO JĒSKINENA [*NIILO JÄÄSKINEN*] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 16. jūlijā [1]

Lieta C-617/13 P

Repsol Lubricantes y Especialidades, SA (iepriekš – Repsol Lubricantes YPF y Especialidades, SA),
Repsol Petróleo, SA ,
Repsol, SA
pret

Eiropas Komisiju

Apelācijas sūdzība — Aizliegtas vienošanās — Spānijas ceļu bitumena tirgus — Jēdziens "iepriekš nezināmi" fakti Komisijas paziņojuma par atbrīvojumu no naudas soda un naudas soda samazināšanu 23. panta pēdējās daļas izpratnē

I – **Ievads**

1. Savā apelācijas sūdzībā *Repsol Lubricantes y Especialidades, SA*, *Repsol Petróleo, SA* un *Repsol, SA* (turpmāk tekstā – "*Repsol* u.c.") lūdz Tiesu atcelt spriedumu *Repsol Lubricantes y Especialidades* u.c./ Komisija (T-496/07, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums") [2], ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja viņu prasību atcelt Komisijas lēmumu C(2007) 4441, galīgā redakcija [3] (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), kā arī viņu pakārtoto lūgumu samazināt uzliktā naudas soda apmēru [4].

2. Atbilstoši Tiesas lūgumam šie secinājumi ietvers tikai apelācijas sūdzības otrā pamata analīzi, kurš būtībā ir par to, kā interpretēt Komisijas paziņojumu par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos [aizliegtu vienošanos lietās] 2002. gada redakcijā (turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par iecietību") [5].

II – **Atbilstošās tiesību normas**

3. 2002. gada paziņojuma par iecietību B sadaļas "Sodanaudas [Naudas soda] samazinājums" 23. punktā ir noteikts:

"Visos galīgajos lēmumos, ko Komisija pieņem administratīvās procedūras beigās, Komisija nosaka:

a) vai uzņēmuma iesniegtajiem pierādījumiem piemīt būtiska papildu [pievienotā] vērtība, salīdzinot ar pierādījumiem, kas tajā pašā laikā ir Komisijas rīcībā;

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — EU:T:2013:464.

3 — 2007. gada 3. oktobra Lēmums par EKL 81. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/38.710 – Bitumens (Spānija)).

4 — Ir jāatgādina, ka šī lieta ir daļa no apelācijas sūdzību kopuma, kas iesniegtas Tiesā par Vispārējās tiesas spriedumiem par apstrīdēto lēmumu. Mani ar šo saistītie secinājumi lietā C-603/13P, *Galp Energía España* u.c., kas ir daļa no šā kopuma, tiks sniegti 2015. gada 16. jūlijā.

5 — Komisijas Paziņojums par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.).

b) uzņēmumam piemērojamo sodanaudas samazinājuma līmeni [..].

Lai noteiktu samazinājuma līmeni katrā no minētajām kategorijām, Komisija ņem vērā laiku, kad ir iesniegti pierādījumi, kas atbilst 21. punkta nosacījumiem, un šo pierādījumu pievienoto vērtību. Tā var ņemt vērā arī uzņēmuma sadarbošanās apjomu un nepārtrauktību pēc pierādījumu iesniegšanas dienas.

Turklāt, ja uzņēmums iesniedz pierādījumus, kas attiecas uz Komisijai iepriekš nezināmiem faktiem, kuri tieši attiecas uz iespējamā karteļa [iespējamās aizliegtās vienošanās] nopietnumu [smagumu] vai ilgumu, Komisija neņem tos vērā, nosakot sodanaudu uzņēmumam, kas iesniedzis šos pierādījumus."

III – **Tiesvedības priekšvēsture**

4. Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–91. punktā, uz kuriem ir izdarīta atsauce.

5. Ciktāl tas ir nepieciešams, ir jāatgādina, ka 2002. gada 20. jūnijā *British Petroleum* (turpmāk tekstā – "*BP*") iesniedza pieteikumu iecietības programmas piemērošanai atbilstoši 2002. gada paziņojumam par iecietību attiecībā uz līgumu kopumu par piekļuvi Spānijas bitumena tirgum, kas ir pretrunā LESD 101. pantam [6]. Saskaņā ar šo pašu paziņojumu pieteikumu par naudas soda samazināšanu 2004. gada 31. martā iesniedza *Repsol* u.c.

6. Komisija apstrīdēto lēmumu pieņēma 2007. gada 3. oktobrī. Konstatējusi, ka pieteikums atbilst 2002. gada paziņojuma par iecietību 11. punktā paredzētajiem nosacījumiem [7], Komisija atzina *BP* tiesības uz atbrīvojumu no naudas soda, kas būtu piemērojams parastā kārtībā. Runājot par *Repsol* u.c. lūgumu, Komisija tiem piemēroja naudas sodu [8], kurš bija samazināts par 40 %, salīdzinot ar to summu, kura tiem būtu jāuzliek parastā kārtībā. Tādējādi *Repsol* u.c. tika pasludināti par kopīgi un solidāri atbildīgiem par naudas soda nomaksu EUR 80 496 000 apmērā.

7. Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējā tiesā iesniegti laikā no 2007. gada 18.–20. decembrim, *Repsol* u.c. apstrīdēja apstrīdētā lēmuma saturu un lūdza to daļēji vai pilnībā atcelt. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa pilnībā noraidīja astoņus pamatus, kas tika iesniegti, pamatojot apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumus par atcelšanu un grozīšanu.

IV – **Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi**

8. Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 27. novembrī, *Repsol* u.c. iesniedza apelācijas sūdzību, ar kuru lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu; samazināt naudas soda summu; konstatēt pārmērīgu un nepamatotu tiesvedības ilgumu Vispārējā tiesā un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *Repsol* u.c. atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9. Lietas dalībnieki savu nostāju Tiesā pauda rakstveidā un tika uzklausīti Tiesas sēdē 2015. gada 15. aprīlī.

6 — Citas iesaistītās puses, izņemot *BP*, bija uzņēmumi *Productos Asfalticos, SA*, *Nynäs Petroleo, SA* un *Galp Energía Espagña, SA*.

7 — Šie nosacījumi attiecas uz sadarbību ar Komisiju, dalības izbeigšanu pārkāpumā, kā arī uz to, ka nav veikti pasākumi, lai piespiestu citus uzņēmumus iesaistīties pārkāpumā (apstrīdētā lēmuma 573. apsvērums).

8 — Skat. apstrīdētā lēmuma 580. apsvērumu.

V – **Par otro pamatu**

A – *Lietas dalībnieku argumenti*

10. Apelācijas sūdzības otrajā pamatā *Repsol* u.c. pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 339.–349. punktā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā esot apstiprinājusi to, kā Komisija ir interpretējusi un piemērojusi jēdzienu "iepriekš nezināmi fakti" 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējās daļas izpratnē. Šajā punktā neesot atsauce vienīgi uz dokumentu vienkāršu fizisku pieejamību, bet gan tiekot prasīts ņemt vērā īpašu kritēriju, kuru *Repsol* u.c. kvalificē kā "kognitīvo kritēriju".

11. *Repsol* u.c. uzsver, ka viņu apkopotie fakti esot ļāvuši Komisijai uzzināt aizliegtās vienošanās reālo ilgumu, proti, ka tā ilgusi nevis līdz 1998. gadam, kā Komisiju informēja *BP*, bet gan līdz 2002. gadam. Tādēļ *Repsol* u.c. nebūtu jāpiemēro naudas sods par laikposmu no 1998. līdz 2002. gadam.

12. Turklāt pārsūdzētā sprieduma pamatojumā esot radīta neskaidrība saistībā ar juridisko argumentāciju, kādu *Repsol* u.c. izvirzīja pirmajā instancē. Pārsūdzētā sprieduma 343. punkts, ar kuru tika pamatota 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta nepiemērošana, neatbilstot *Repsol* u.c. argumentācijai, atbilstoši kurai *Repsol* u.c. pieteikumā iecietības programmas piemērošanai sagatavotie dokumenti pierādījuši ne tikai aizliegtās vienošanās ilgumu, bet šo faktu kopsakarība ir ļāvusi Komisijai konstatēt, ka *BP* nav atklājis patiesību par aizliegtās vienošanās ilgumu.

13. Savukārt Komisija apgalvo, ka šis pamats nav pieņemams. Faktiski, ņemot vērā *Repsol* u.c. pirmajā instancē minēto pamatu (prasības pieteikuma 3.3. sadaļa)[9], tie nekad neesot apgalvojuši, ka *Repsol* u.c. pienākas samazinājums, piemērojot tā dēvēto "kognitīvo" kritēriju.

14. Komisija uzskata, ka pamats katrā ziņā nav pamatots. Tā atgādina, ka Vispārējās tiesas secinājums, saskaņā ar kuru Komisija jau esot bijusi informēta par aizliegtās vienošanās pastāvēšanu kopš noteikta datuma, ir uzskatāms par fakta konstatāciju, kas izriet no Vispārējās tiesas vērtēšanas pilnvaru piemērošanas[10]. Visbeidzot tā norāda, ka, ņemot vērā 2002. gada paziņojuma par iecietību 7. punktu, naudas soda samazinājums ir jāpiemēro vienīgi tiem uzņēmumiem, kuri Komisijai ir snieguši pierādījumus, kuri būtiski papildina Komisijas rīcībā esošo informāciju. Turklāt *Repsol* u.c. norādīto kritēriju būtu sarežģīti, lai neteiktu, ka neiespējami, piemērot.

B – *Par otrā pamata pieņemamību*

15. Ņemot vērā Komisijas apgalvojumus, ka apelācijas sūdzības otrais pamats esot jauns pamats, vispirms ir jālemj par šā pamata pieņemamību.

16. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka no Tiesas statūtu 58. panta izriet, ka apelācijas sūdzības pamatiem ir jābalstās uz argumentiem, kādi ir izmantoti tiesvedībā Vispārējā tiesā. Turklāt atbilstoši Tiesas Reglamenta 170. panta 1. punktam lietas dalībnieks nevar grozīt strīda priekšmetu, Tiesā pirmo reizi izvirzot pamatu, kuru tas būtu varējis izvirzīt Vispārējā tiesā, bet to nav darījis, jo tādējādi viņš vērstos Tiesā ar plašāku strīdu nekā iepriekš Vispārējā tiesā izskatītais. Šāds pamats jāuzskata par nepieņemamu apelācijas tiesvedībā[11].

9 — Šajā punktā bija atsauce uz "acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai, pakārtoti, vispārējo tiesiskās paļāvības, samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, nosakot naudas soda samazinājuma procentuālo apmēru atbilstoši Paziņojumam par iecietību".

10 — Rīkojums *Otis Luxembourg* u.c./Komisija (C-494/11 P, EU:C:2012:356, 88. punkts).

11 — Spriedums *Elf Aquitaine*/Komisija (C-521/09 P, EU:C:2011:620, 35. punkts).

17. Attiecībā uz prasības pieteikumu pirmajā instancē, ir svarīgi norādīt, ka tā 3.3.1. sadaļas virsraksts bija "acīmredzama kļūda, vērtējot samazinājuma procentuālo apmēru saistībā ar sadarbību ar Komisiju paziņojuma par iecietību ietvaros". No prasības pieteikuma minētās sadaļas 147. punkta izriet, ka *Repsol* u.c., lai gan norāda, ka ir bijis otrais uzņēmums, kurš ir iesniedzis pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, lai saņemtu naudas soda samazinājumu, skaidri atsaucas uz 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punktu, pārmetot Komisijai, ka tā nav ņēmusi vērā sniegtās informācijas papildu vērtību un laiku, kurā ir iesniegts pieteikums iecietības programmas piemērošanai.

18. Turklāt no prasības pieteikuma 150.–157. punkta izriet, ka šī problemātika pēc būtības ir apspriesta pirmajā instancē, lai gan par to nav diskutēts, dēvējot to par "kognitīvo" kritēriju. It īpaši pirmajā instancē prasības pieteikuma 156. punktā apstrīdētais lēmums nepārprotami ticis kritizēts, jo tajā neesot piemērots 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkts. Turklāt minētā prasības pieteikuma 157. punktā *Repsol* u.c. apgalvoja, ka esot snieguši informāciju, kas esot ļāvusi interpretēt dokumentus, uz kuriem Komisija atsaucas, un noskaidrot faktus, kuri attiecas uz laiku no 1998. līdz 2002. gadam.

19. Attiecībā uz pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa 339.–349. punktā ir spriedusi, ka Komisija ir atteikusi *Repsol* u.c. ļaut gūt labumu no 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējās daļas tādēļ – kā izriet no apstrīdētā lēmuma 592. apsvēruma –, ka Komisijas rīcībā, pirms tā vēl 2004. gada 31. martā saņēma *Repsol* deklarāciju, kas bija pievienota pieteikumam atbilstoši 2002. gada paziņojumam, jau bija atbilstīgā informācija, kura bija tā laika dokumentos, kas savākti pārbaužu laikā 2002. gada 1. un 2. oktobrī. It īpaši no pārsūdzētā sprieduma 343. punkta izriet, ka "apelācijas sūdzības iesniedzēji kļūdaini uzskata, ka *Repsol* ir tas, kurš savā pieteikumā atbilstoši 2002. gada paziņojumam esot iesniedzis informāciju, kas Komisijai atklāja to, ka aizliegtā vienošanās esot ilgusi no 1998. līdz 2002. gadam".

20. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es uzskatu, ka šis pamats ir pieņemams.

C – Par kritērijiem, pēc kādiem Komisija piemēro 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējo daļu

1) Vispārīgi apsvērumi par 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējo daļu

21. Savā otrajā pamatā *Repsol* u.c. pārmet Vispārējai tiesai kļūdu tiesību piemērošanā, kas ietekmējot 2002. gada paziņojuma par iecietību interpretāciju.

22. Īsumā atgādināšu, ka iecietības programmu mērķis ir panākt, lai pārkāpuma dalībnieki paziņotu par pārkāpumiem, lai tos ātri un pilnībā izbeigtu. Šāda ātra un pārliecinoša pārkāpuma atklāšana atbilst vispārējām tirgus interesēm un no aizliegtas vienošanās darbības cietušo individuālo interešu aizstāvībai [12].

23. Šādā nolūkā un lai nodrošinātu pārskatāmību, Komisija ir pieņēmusi pamatnostādnes, kurās norāda, kādā veidā tiek ņemti vērā vieni vai otri pārkāpuma apstākļi un attiecīgi to ietekmi uz naudas soda apmēru. Proti, runa ir par indikatīvu uzvedības normu attiecībā uz praksi, kas ir jāievēro un no kuras administrācija konkrētajā gadījumā nevar atkāpties, nenorādot ar vienlīdzīgas attieksmes principu saderīgus iemeslus [13].

12 — Chaput, Y. Philosophie des programmes de clémence et de transaction. No: *Clémence et transaction en matière de concurrence*. – 2005. gada 19. janvāra kolokvija materiāli, 5. lpp., pieejami *CREDA* vietnē (www.creda.ccip.fr).

13 — Spriedumi *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija (C-397/03 P, EU:C:2006:328, 91. punkts) un *Chalkor* /Komisija (C-386/10 P, EU:C:2011:815, 59. un 60. punkts).

24. Par 2002. gada paziņojumu par iecietību Vispārējā tiesa ir spriedusi, ka šā paziņojuma loģiskais pamatojums ir bijis mudināt uzņēmumus, kuri ir aizliegto vienošanos dalībnieki, sadarboties ar Komisiju cīņā ar aizliegtu vienošanos. Šajā nolūkā 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējā daļā ir paredzēta atlīdzība uzņēmumam arī tad, ja tas nav bijis pirmais, kurš iesniedzis lūgumu piešķirt imunitāti saistībā ar attiecīgo aizliegto vienošanos, ja šā uzņēmuma iesniegtie pierādījumi attiecas uz faktiem, kuri Komisijai ir ļāvuši grozīt savu tā brīža vērtējumu par aizliegtās vienošanās smagumu vai ilgumu [14].

25. Ņemot vērā šo paziņojumu specifiku un ciktāl iecietības programma ir uzskatāma par izņēmumu attiecībā uz Savienības tiesību normām, kuras aizliedz pret konkurenci vērstas vienošanās, tiesiskās noteiktības princips liek ievērot ļoti stingru 2002. gada paziņojuma par iecietību noteikumu interpretāciju.

2) Par jēdzienu "iepriekš nezināmi fakti"

26. Jāatgādina, ka 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējā daļa attiecas uz pierādījumiem par "Komisijai iepriekš nezināmiem faktiem". Šajā lietā uzsāktās debates pierāda, ka šā punkta formulējums pieļauj divas dažādas interpretācijas.

27. Atbilstoši gramatiskai interpretācijai Komisijai nav bijis *zināms* par attiecīgajiem faktiem, kas, šķiet, izriet arī no formulējuma citās valodās [15].

28. Saskaņā ar otru interpretāciju, kurai gribētu dot priekšroku, minētajā frāzē tiek saskatīts objektīvs kritērijs, kas piemērojams Komisijai *paziņotajiem* vai *iesniegtajiem* pierādījumiem, tādējādi ļaujot nošķirt pierādījumus, kuri attiecas uz jaunajiem faktiem, pretstatā pierādījumiem, kuri jau ir Komisijas rīcībā [16]. Es uzskatu, ka otrā interpretācija vairāk atbilst 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pirmajām divām daļām, kas attiecas uz pierādījumu pieejamību kā kritēriju, kas nosaka pievienoto vērtību, neminot Komisijas zināšanas.

29. Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai no 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta izriet, ka, lai piešķirtu tajā paredzēto daļējo imunitāti, ir jāizpilda divi nosacījumi: *pirmkārt*, attiecīgajam uzņēmumam ir jābūt pirmajam, kurš ir sniedzis pierādījumus par faktiem, kuri Komisijai iepriekš nav bijuši zināmi, un, *otrkārt*, šiem faktiem, kas tieši ietekmē vērtējumu par iespējamās aizliegtās vienošanās smagumu vai ilgumu, ir jāļauj Komisijai nonākt pie jauniem secinājumiem par pārkāpumu. Konkrētāk, Tiesa ir uzsvērusi, ka vārdi "Komisijai [..] nezināmus faktus", kas saistīti ar pirmo no šiem nosacījumiem, ir viennozīmīgi un ļauj izmantot šauru 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējās daļas interpretāciju, ierobežojot to tikai ar gadījumiem, kad kāda sabiedrība, kas ir aizliegtās vienošanās dalībniece, sniedz Komisijai jaunu informāciju par pārkāpuma smagumu vai ilgumu, izslēdzot gadījumus, kuros sabiedrība vienīgi sniedz informāciju, kas pastiprina pierādījumus par pārkāpuma esamību [17].

30. Šīs interpretācijas pamatā ir fakts, ka, ja uzņēmumiem zustu stimuls būt pirmajiem, kas iesniedz informāciju, ziņojot Komisijai par aizliegtu vienošanos, tiktu ietekmēta iecietības programmu efektivitāte [18].

14 — Spriedums *Transcatab*/Komisija (T-39/06, EU:T:2011:562, 378.–382. punkts).

15 — Angļu valodā: "In addition, if an undertaking provides evidence relating to facts previously unknown to the Commission[..].."; vācu valodā: "Falls ein Unternehmen Beweismittel für einen Sachverhalt vorlegt, von denen die Kommission zuvor keine Kenntnis hatte [..]."

16 — Mana 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējās daļas interpretācija balstās uz vispārpieņemto nošķiršanu starp pierādāmo juridisko faktu (*Beweistatsache*) un izmantoto pierādījuma līdzekli (*Beweismittel*).

17 — Spriedums *LG Display* un *LG Display Taiwan*/Komisija (C-227/14 P, EU:C:2015:258, 79. punkts) un šajā ziņā arī rīkojums *Kuwait Petroleum* u.c./Komisija (C-581/12 P, EU:C:2013:772, 19. punkts).

18 — Šajā ziņā skat. spriedumu *LG Display* un *LG Display Taiwan*/Komisija (EU:C:2015:258, 84. punkts) un rīkojumu *Kuwait Petroleum* u.c./Komisija (C-581/12 P, EU:C:2013:772, 20. punkts).

31. Kopumā šī lieta veicina pārdomas par to, kāds ir iepriekš minētās judikatūras klāsts. Faktiski pieņēmums, kas veicinātu 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. panta pēdējās daļas piemērošanu un kurš vēl nav nostiprināts judikatūrā, manuprāt, ir šāds: otrais ziņotājs iesniedz pierādījumu, kas Komisijai ļauj "atkodēt" tās rīcībā jau esošus faktus un kuri netiktu izmantoti bez vēlāk saņemtās informācijas "atslēgas". Šāda iespēja nav uzskatāma par "pastiprinājumu", bet gan par jauna pierādījuma "pamatu".

32. Šajā gadījumā man ir jākonstatē, ka tā dēvētais kognitīvais kritērijs, kuru aizstāv *Repsol* u.c., nedarbojas, jo tas neiztur analīzi, kas balstās uz "parasto juridisko loģiku"[19], kura ir piemērojama iecietības mehānismam, kāds tas izriet no Komisijas paziņojuma.

33. Faktiski, ņemot vērā parasto juridisko loģiku, ir skaidrs, ka Komisijai kā iestādei jeb kolektīvam veidojumam nav tāda pati kognitīvā kapacitāte, kāda tā ir indivīdam, tā drīzāk ir metaforiska[20].

34. Turklāt klasiskie noteikumi par juridiskajām sekām, kas saistītas ar faktu vai informācijas paziņošanu, balstās uz pieņēmumu, ka tas, ka dokuments ir nodots kāda rīcībā, ir līdzvērtīgs tā satura zināšanai[21]. Ja tā nebūtu, lielam skaitam noteikumu civiltiesībās, administratīvajās tiesībās vai procesuālajās tiesībās nebūtu jēgas.

35. Es uzskatu, ka tāda pati loģika *mutatis mutandis* ir piemērojama arī 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējai daļai. Tādējādi nav uzskatāms, ka Komisija nezina faktus, par kuriem tās rīcībā ir pierādījumi, neatkarīgi no tā, vai minētos pierādījumus ir vai nav vērtējuši un analizējuši tās darbinieki, ierēdņi vai dienesti. Šajā sakarā es uzskatu, ka atbilstoši 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta otrajai daļai "Komisija ņem vērā laiku, *kad* ir iesniegti *pierādījumi* [..]".[22]

36. Citādāka pieeja ne tikai radītu nepārvaramas pierādīšanas grūtības, bet arī izraisītu nepieņemamu juridisko nenoteiktību uzņēmumiem, kuri ir iesnieguši pieteikumus iecietības programmas piemērošanai.

37. Iedomāsimies divus uzņēmumus, A un B, kuri ar viena mēneša starpību Komisijai ir nosūtījuši dokumentus ar identisku vērtību. Lūgumu izvērtēšana ir uzticēta diviem ierēdņiem kompetentajā Komisijas dienestā. Ierēdnis AA, kas vērtē uzņēmuma A iesniegto lūgumu, kurš ir saņemts pirmais, ir pazīstams ar savu sīkumainību un lēno darbu. Tādēļ ierēdnis BB, kuram ir uzdots vērtēt uzņēmuma B lūgumu, pirmais nonāk pie secinājuma, ka šajā otrajā lūgumā ir ietverti pierādījumi, par kuriem ir pamats piešķirt imunitāti[23]. Ierēdnis AA tādus pašus secinājumus nedēļu vēlāk sniedz arī par uzņēmumu A. Šādā gadījumā, piemērojot "kognitīvo" principu, uzņēmums A zaudētu iespēju iegūt imunitāti. Taču es uzskatu, ka tas pierāda, ka šāds kritērijs nav saderīgs ar paziņojuma par iecietību mērķiem un tiesiskās noteiktības principu.

19 — Te es atsaucos uz dažādām hipotēzēm, kuras nav konceptualizētas tādēļ, ka tās ir pašsaprotamas un veido mūsu tiesiskās kultūras uztveres pamatu.

20 — Tādējādi zināšanas vai zināšanu trūkumu par kādu pierādījumu Komisijas gadījumā var noteikt vienīgi zināšanas, kuras ir ieguvis kāds no tās darbiniekiem vai ierēdņiem. Kritērijs "kognitīvs", kādu ierosina *Repsol* u.c., prasītu noteikt indivīdus, kuru zināšanas ir pietiekamas, lai pierādītu iestādes zināšanas.

21 — Parasti iesniegšana personīgi ir līdzvērtīga iesniegšanai ierakstītā vēstulē ar apstiprinājumu par saņemšanu, kas uzskatāma par derīgu paziņošanu. Saņēmējs nevar paziņot, ka ir saņēmis vēstuli, taču nav iepazinies ar tās saturu, jo nav to atvēris.

22 — Izcēlums mans.

23 — Jāprecizē, ka 2002. gada paziņojumā par iecietību ir definēti nosacījumi, kādos uzņēmumi, kuri izmeklēšanas gaitā saistībā ar aizliegtu vienošanos sadarbojas ar Komisiju, var tikt atbrīvoti no naudas soda vai saņemt tās summas samazinājumu, kas tiem citādi būtu jāmaksā. Gadījumā, ja tiek saņemti vairāki pieteikumi iecietības programmas piemērošanai par vienu pārkāpumu, pirmais pieteikums ir uzskatāms par pieteikumu par imunitātes piemērošanu, kamēr nākamie pieteikumi – par lūgumu piešķirt naudas soda samazinājumu, ja vien pirmais pieteikums netiek noraidīts. Šajā gadījumā *Repsol* u.c. ir uzskatīti par tādiem, kas lūdz samazināt naudas soda summu.

38. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē zināšanas par pierādījumiem, kas jau ir Komisijas rīcībā brīdī, kad tiek iesniegts otrais pieteikums iecietības programmas piemērošanai. 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta pēdējās daļas galvenā funkcija ir konstatēt Komisijai iesniegtās informācijas vai pierādījumu secību un numerāciju [24].

3) Par Vispārējās tiesas pamatojumu pārsūdzētajā spriedumā

39. Pārsūdzētā sprieduma 339.–349. punktā Vispārējā tiesa ir balstījusies uz diviem galvenajiem elementiem. Vispirms tā atsaucas uz apstrīdētā lēmuma 592. punktu, kura saturs nav apstrīdēts un no kura izriet, ka Komisijas rīcībā ir bijuši dokumenti, kuri pierāda aizliegtas vienošanas pastāvēšanu laikā no 1998. līdz 2002. gadam. Tādēļ Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka apstrīdētā lēmuma 592. apsvērums, kurā bija atsauce uz 38 citiem apsvērumiem, ir pietiekams pamats, lai atspēkotu *Repsol* u.c. iebildumus. Otrkārt, to konstatējot, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *Repsol* iesniegto faktu pievienotā vērtība attiecās uz aplūkoto periodu, un nonāca pie secinājuma, ka šie fakti nav uzskatāmi par tādiem, kas viņu sadarbībai piešķirtu būtisku papildu vērtību.

40. Šajā sakarā es atgādinu, ka lietā *LG Display* un *LG Display Taiwan*/Komisija Tiesa ir konstatējusi, ka "no pārsūdzētā sprieduma [..] izriet, ka Vispārējā tiesa neatkarīgā faktu vērtējumā ir norādījusi – turklāt šajā ziņā netiek pieļauta nekāda faktu sagrozīšana –, ka "apelācijas sūdzības iesniedzēju 2006. gada 20. jūlija paziņojuma sniegšanas brīdī [..] *iesniegto pierādījumu dēļ Komisija zināja*, ka divpusējie sakari starp dažiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem turpinājās 2005. gadā"". Šī konstatējuma dēļ Tiesa apstiprināja Vispārējās tiesas spriedumu [25].

41. Ar pārsūdzētā sprieduma 341. punktu Vispārējā tiesa ir spriedusi, "kā tas ir norādīts apstrīdētā lēmuma 592. apsvērumā, ka *Komisijas rīcībā jau bija* attiecīgā informācija, pirms tā 2004. gada 31. martā [..] saņēma *Repsol* deklarāciju [..]". Taisnība, ka Vispārējās tiesas vērtējums var šķist lakonisks, un varētu pat piekrist, ka Vispārējā tiesa šajā gadījumā ir atturējusies vērtēt, vai pierādījumu pieejamība ir līdzvērtīga to satura zināšanai.

42. Tomēr, ņemot vērā to, ka "kognitīvajam" kritērijam šajā gadījumā nav nozīmes, es uzskatu, ka pierādījumu pieejamība šajā kontekstā ir līdzvērtīga to satura zināšanai. Neatkarīgi no tā, vai Vispārējās tiesas pamatojums ir uzskatāms par faktu konstatāciju vai faktu juridisko kvalifikāciju, tas, ka "kognitīvajam" kritērijam nav nozīmes, liek man noraidīt *Repsol* u.c. kritiku.

43. Šādos apstākļos pārsūdzētā sprieduma elementos, kas minēti apelācijas sūdzības otrajā pamatā, nav pieļauta nekāda kļūda tiesību piemērošana, tāpēc minētais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

VI – **Secinājumi**

44. Šo iemeslu dēļ un nekaitējot citu apelācijas sūdzības pamatu pārbaudei, es ierosinu Tiesai noraidīt apelācijas sūdzības otro pamatu. Lēmumu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.

24 — Kā tas ir skaidrots spriedumā *Solvay*/Komisija (C-110/10 P, EU:C:2011:687), pastāv arī gadījumi, kad Komisija zaudē daļu pierādījumu, taču šajā gadījumā tas tā nav.

25 — EU:C:2015:258, 80. punkts.